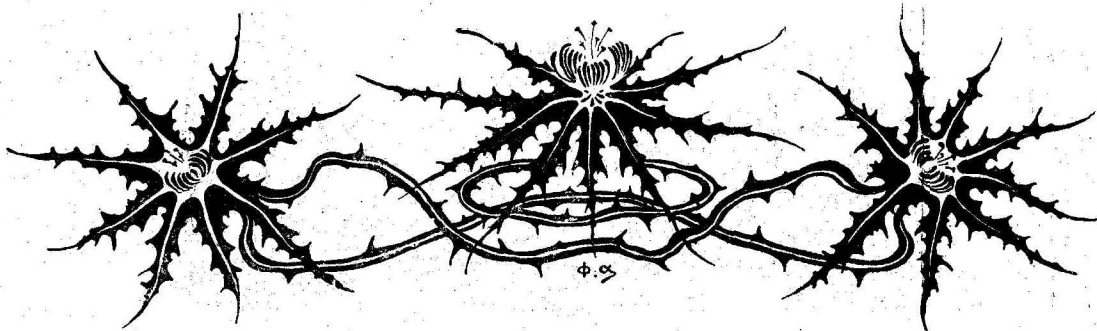
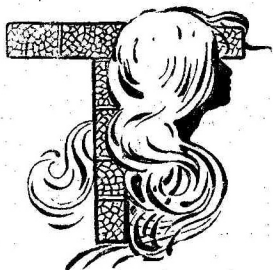

ΑΦΩΝΕΣ ΣΚΗΝΕΣ

ΤΩ υπεσχέθην τέλος ότι θά τόν συνάδενα εις τό κονσόρτο. Είχε περάσει μία εβδομάς πού είχε τό δικαίωμα πλέον νά ἐλπίζη. Μία εβδομάς! Καί αἰῶνες θά περνοῦσαν γρηγορώτερα ἀπό τό μαρτύριον αὐτῶν τῶν ἡμερῶν. Δέν ἔζη παρὰ μέ τήν παρηγορίαν τῆς εἰνοϊκῆς μεταβολῆς καί δέν ἀντίκρουε παρὰ τοῖς μαύρους ἡλίους τῆς καί τὰ ἔβηννα μαλλιά τῆς.

Ἦσαν πλέον αἱ τελευταῖαι στιγμαὶ τῆς ἀγωνίας. Ἐνας ὥρατος χειμερινός ἥλιος ἐθώπευεν ἐρωτικά μέ τὰς ἀκτίνες του τὰς χιονισμέναις σιβάδες πού ἐφάνταζαν ὡς κρυσταλλέναις καί ἐσχημάτιζαν πάλλενκαις νηοίδες στό ἔδαφος. Καί τὰς κυττοῖς μέ μία ματιά λαίμαργη... ὡς ἐλπίδες πού ἤρχοντο νά διαλύσων τή χιονιά τῆς ψυχῆς του.

Τό κονσόρτο δέν είχε ἀρχίσει ἀκόμη. Ἦτο μία ἀπό τὰς malinées, τὰ παρηγόρια δηλ. ἐκεῖνα πού δέν ἡξεύρω κ' ἐγὼ τί μαγνητικὴ θέληγητρα ἔχουν διὰ τόν μαθητόκοσμον τοῦ Ὡδείου.

Ἐκύτταξε γύρω του. Ποιὸς θά μπορούσε νά ζωγραφίσῃ τὴν ὀπτασίαν ἐκείνη! Ἡ πλατεία ὡς ἕνας ὀλανθισμένος κήπος μ' ἕνα μεθυστικὸ συνδυασμὸ ἀρωμάτων καί χρωμάτων καί ὁ ἐξώστης κατάφορτος ὡς νά ἔοιτε φάνωνε τὸ παρηγόριον οὐτὸ τῆς χαρᾶς μέ τὴν κόκκινη ἐκείνη ζωὴ πού τοῦ ἔδιναν αἱ ἀκτίνες τῶν ἡλεκτρικῶν καί τὸ χρῶμα τῆς αἰθούσης. Ἐρρίπνυε ἕνα ἀχόρταστο βλέμμα. Εἶδε τὴν πολυάνθρωπη αὐτὴ ἐρημία καί ξανακάθισε ἀφῆσας τὰ μάτια του εἰς τὸ κενόν. Ἦτο βέβαιος· θά ἤρχετο· πῶς; ἀφοῦ ποτὲ δέν ἔλειπε καὶ μάλιστα οὐδὲ malinée πού ἡξεύρει ὅτι τόσοι τοῖς προτιμοῖσε.

— Ἀ! αὐτὴ ἡ ἡμέρα θά εἶναι ἡ χρυσοῦ σελὶς τοῦ βίου μου, μοῦ ἔλεγε.

Πόσα ὄνειρα δέν θά ἐπραγματοποιούντο, πόσαι ἐλπίδες, πόσαι ἀπογοητεύσεις, πόσα... πόσα δέν θά ἐλάμβανον πλέον τέλος. Ἀλλὰ μία σκέψις δέν τὸν ἄφινε. Μέσα εἰς τὴν ψυχὴν του τὴν ἤκουε ὡς ἀπομακρυνομένη ὡς ὑπόκοψη βοὴ κερανοῦ. Τὸ μέλλον! Ἀλλὰ τί σημαίνει; μήπως δέν ἦτο ἀρκετὰ λογικός;

Τὸ πρῶτον μέρος εἶχε ἐκτελεσθῇ. Τὸν εἶδα νά ὠχρῶν. Ἀνοίξαν ἐπὶ τέλους τὴν πόρτα. Σὺν ἕνα φύσημα βορρᾶ, ἀγέρωχος ὡς κατοκτιγῆς καὶ θριαμβεύουσα, ἐπέρσσε χωρὶς δῆθεν νά μᾶς ἀντιληφθῇ καὶ ἐκάθισεν σταῖς μπροστιναῖς οἰκαίς.

Ἐνα βαθὺν ἐρυθρόν εἶχε ἀναβῇ εἰς τὰς παρειάς του ὀρθίος, ἀκίνητος, ἀφειμένος εἰς τὴν δίνην τῶν παλμῶν του καὶ τῆς μουσικῆς οὔτε ἐκύτταξε πλέον.

... Δέν ἔμενε παρὰ τὸ τελευταῖο κομμάτι. Ἐγύρισαν νά τὸν ἰδῶν. Ἐνα διαμαντένιο δάκρυ κυλοῦσε ἀπὸ τὰ μάτια του—τῆς ψυχῆς του ἡ ἀρραβῶνα, ἐνῶ εἰς τὴν σκηνὴν δύο ὄβρα χέρια πετοῦσαν σὺν πληκτρὰ τοῦ πιάνου καὶ μέ μία ἄρρητη μουσικοπάθεια ἐγθαρε ἕως τὴν ψυχὴν μας.

Vissi d'arte, vissi d'amore

Τὴν παρηκολούθησαμε διὰν ἐγυγε, συνοδευομένη μέ κάποιον ἄλλον. Πρὶν σιγήν οὐ καποία ἀπέδο ἐγύρισε ἐκύτταξε ἀρκετὴ ὥρα ἐπάνω του ὡς νά τῆς εἶχε διακόψῃ ὅλο τὸ νῆμα τῶν ἀγαπήσεων κάποιον πᾶσαμα.

Ἐγυγε!

Στὸ πλευρό μας ἕνας φωνογράφος ἄγινε νά ξεχειλίσῃ ἀπὸ τὰ βάρη του, ὡς νά ἤθελε νά συνεχίσῃ καὶ αὐτὸς τὸ κονσόρτο.

«Φτερό σὸν ἄνεμο ἡ γυναικα μοιάζει».

Πάτραι.

ΝΙΚ. ΔΡΟΣ.

ΓΝΩΜΑΙ

Διὰ τὴν διηγηματογραφίαν ἡ μόνη διαφορὰ μεταξὺ ἐνὸς διηγήματος δι' ἄνδρος καὶ ἐνός διηγήματος διὰ γυναικας εἶνε, ὅτι τὰ διηγήματα διὰ γυναικας πρέπει νά εἶνε μᾶλλον γαντασιώδη καὶ μὲ κρᾶν τῆς ἀληθείας.

(Academy)

Τὴν τέχνην τῆς συνδιαλέξεως πρέπει νά τὴν μάθῃ τις. Ἡ κλεῖς αὐτῆς εἶνε ἡ ἑλλειψις τοῦ ἐγωϊσμοῦ. Τὸ νά ὁμιλῇ τις χωρὶς νά ἀγαμύνῃ τὴν γνώμην του καὶ νά ἀκούῃ χωρὶς νά διακόπῃ, εἶνε πρᾶγμα ἀδύνατον δι' ἕνα ἐγώστην, ἀλλὰ τὸ ὁποῖον πρέπει νά μάθῃ.

(Standard)

Εἶνε εὐκολον νά πελοῖ κανεὶς τὴν γυναικα ὅτι τὴν ἀγαπᾷ, ἀλλὰ δέν εἶνε τόσον εὐκολον νά ζῇ καθ' ὅλην του τὴν ζωὴν μέ τὴν ἀγάπην τῆς.

(Οὐδέλλικτων)

Εἶνε τρομερόν πρᾶγμα νά ὑποχρεώνεται κανεὶς διὰ συμβολαίου ν' ἀγαπᾷ.

Κανεὶς ἄνθρωπος δέν ἔχει τὸ δικαίωμα νά περιφρονῇ τοὺς ἄλλους.

